

Velikonoce na lyžích.

Čtyři členové Kletru Hanka, Jiřka, Tom a Pedro si jen tak mírným týrným vyrazili na velký pátek z Prahy do La Normy na lyže. V busu jsme jeli zprvu sedáčky, pak už ležáčky. Ráno na Bílou sobotu zataženo, posněhává, sníh mokrá, máme permice na 3 dny, ve 14 hod. ubytování v malém apartmánu. Když vydechnem, vtáhnem břicha dovnitř a vyhodíme kufry na balkon, tak se vejdem. Chca nechca spím s Tomem, neboť Hanka chce mít v noci klid. Tikající hodiny jsou přes noc pod umyvadlem. Na Velikonoční neděli je teplo, mokro, sedačky zasněžené. Sami si je zametáme rukavicí, ale zbývá jen zlomek vteřiny na naskočení. Tak, tak to stíhám a abych nepřepadl, unožím a prý kopnu Tomovi do špičky, která hned vypíná. Lanovka však jede dál. Večer uvítací přípitek, zjišťuji ztrátu kalhot, našťěstí jsou stále v багаžárně. Takže žádné ztráty, až na puklé pivo v kufru Hanky. Záviděli jsme jí jak krásně pak voněla. A je tu pondělí - šlaháčka - koledy : Hody, hody, hodky, nalejte mi vodky, nedáte-li vodky, pobliju vám schodky. Dostáváme od děvčat po štamprli a po vajíčku. Je nádherné azuro, lyžuju a opaluju se do 16 hod. Jen Jiřka jde do vesnice sledovat místní obyčej. Na 6000 syrových vajec tam organizátoři schovali na louce a ve skalách, aby je pak tisíce účastníků hledali. Našla vejce v košíku se odevzdají a dělá se z nich obří amoleta pro všechny. Mrskat Francouzky se nevyplácí. Nemají pro „barbarské zvyky „ pochopení a volají hned policii. Jiřka nemaje košíček, přináší 3 vejce v kapse a jedno v zubech. Odpolednu špacírjuem kol jezírka. Potkáváme pejskaře, rodinky, a přestože ještě není sv. Jiří, vylézají hadi, štíři a lesní inženýři. Úterý nádhera. Ráno zmrzlý manchester, nahoře velkolepý pohled na masiv Vanoise a do údolí Arc River. Naše středisko je ve výšce 1350 m, má 27 sjezdových tratí v délce 65 km a nejvýše se lyžuje 2750 m. Zde je záruka kvalitní sněhové pokrývky díky severním svahům. No nejed'te tam za 4900 (a to mají senioři ještě 1200 slevu !) Na opuštěné terase ve výšce Gerlachu se opékám nahoře i dole bez, ale ouha večer si na růžový zadek nemůžu ani sednout. Další den se šetříme, odpoledne fičí, nohy bolí, protože již máme za sebou všichni ještě jeden týden sjezdování. Tom v Bonevalu, Hanka v Bormiu, já s Jiřkou v Puy St. Vincent. A týden v Mořici a v Branné a v Jizerkách a na Sovinci. Jezdíme jen lážo plážo styl těhotná žena. Ve čtvrtek chčije a chčije, až odpoledne svítí, ale to už jsme na procházce, vyrývám pár krokusů, Tom s hankou jedou stopem do Modana, kupují sýr a bečičku vína, neboť to moje krabicové nějak nezaujalo. Pátek slunko pere, celý den jen černá, ale koleno se třese a tak hážu tygra. Sobota bezva červená a černá. Uklízíme jen halabala, z lomu si volky nevolky přibalíme tři šutry do tobolky. Po večerech žádné techtle ani mechtle, ale mastíme teroky. Spíše se o to jen pokoušíme, zvláště pak proto, že neumíme římské číslice, zejména pleteme XIII a XVIII. Místo taročky hlásíme karyčky. Netušíme, co je honer a klidně do odložíme. Pagát nakonec se podaří omylem, a to jen když není nahlášený a místo škýze jsme museli předvádět zajíčka. Jedno slovo na závěr : POHÁDKA.

A tak nevím zda to vůbec bylo či nebylo.

Pedro